

Prædiken til Midfaste søndag 2021. Johs, 6,1-15.

Det kaldes bispisnings-underet: dette at 5000 mand blev mætte af fem brød og to fisk. Og endda kunne samle resterne af brødet sammen i 12 kurve bagefter, så intet gik til spilde.

Der var:

Fem tusind voksne mænd. Én lille dreng. Fem brød. To fisk. Tolv kurve. Tolv disciple. Og to hundrede denarer, som ikke ville være nok at gå til bageren og købe brød for. Selv hvis de havde haft de penge, og det havde de ikke.

Det er blevet nogle helt ikoniske tal, fordi de viser noget om Jesus.

Han kan samle 5000 mennesker omkring sig.

Han kan se den enkelte i det store fællesskab, den lille dreng, som er betydningsfuld i sig selv og har noget at bidrage med, selvom han ikke er voksen.

Og Jesus kan tage dette bidrag - fem brød og to fisk - og tusinddoble det, for at vise, at fællesskabet omkring ham er et åndeligt fællesskab, hvor det enkelte menneske har sin plads.

Bispisningsunderet foregriber det kristne fællesskabs udbredelse over hele verden. De tolv disciple fik også deres opgave dén dag: i hver sin kurv, 12 kurve, skulle de sikre, at der også kunne deles ud til andre end lige de fem tusind mand.

Der var nok. Der var rigeligt. Der skulle også deles ud til andre end dem, der lige havde været haft mulighed for at være med ved sammenkomsten.

Kvinder. Gamle. Småbørn.

Det var jo vældig godt. Men hvad tænkte de fem tusind mand? Hvad så de, når de kiggede på Jesus, mens de glade og fornøjede sad og gumlede brød og fisk?

De så en høvding, en borgmester, en – konge. Én, der kunne brødføde landet. Sørge for, at de aldrig gik sultne i seng.

Sådan en konge ville de gerne have, og de ville tvinge Jesus til at være sådan en konge.

Men han ville ikke være brødkonge.

Så mens disciplene arbejdede med de tolv fyldte kurve med rester, trak Jesus sig tilbage. Helt alene.

Hans tid var endnu ikke kommet, men han havde gjort et tegn, et under. Skabt overflod ud af noget, der allerede var.

Lige siden de tolv disciple dengang tog tolv kurve og samlede det overskydende brød fra bispisningsunderet op i kurvene og gik ud for at dele ud – ja, lige siden da har det været et kristent ideal at gå ud og gøre ligeså. At gå ud og hjælpe.

Idealet om at hjælpe har ikke altid fungeret – det gør idealer ikke altid.

Tit og ofte har kristne været uenige om, hvordan man bedst hjælper dem, der trænger til hjælp.

Er det nok at give andre brød?

Det var ikke nok at give de fem tusind mand brød. Det indså Jesus. Næste dag var de fysisk sultne igen.

Men han vidste, at på et tidspunkt ville han komme til at give mennesker langt mere. Han skulle komme til at give dem sig selv. Gennem sin Fader i Himlen.

Mange mennesker her i landet er gode til at give andre af deres overflod. Det ser man ved forskellige indsamlinger.

Og det er godt.

Dén, der selv har et åndeligt overskud, skal dog også huske at dele ud af dét, til trøst og opbyggelse for andre.

For som Jesus sagde, da han blev fristet i ørkenen:

”Mennesket skal ikke leve af brød alene, men af hvert ord, der udgår af Guds mund”.

Guds ord er netop, hvad vi har brug for.

Og vi skal huske, at vi altid selv kun deler ud af det, der er i forvejen, i overflod: den Gudskabte verden.

Amen.

Salmer:

31: Til himlene rækker

321: O kristelighed!

50: Under dine vingers skygge